

هو العليم

استيدان طائفه جنّ از سيد الشهداء براى كارزار، و
بيان حضرت در جواب ايشان

حضرت علامه آية الله حاج سيد محمد حسين

حسينى طهرانى

الله شناسى، جلد ۱

آیه الله شوشتری اعلی الله مقامه آورده است که:

چون حضرت امام حسین علیه السلام به سوی مدینه سیر می کرد و گروه جنّ به حضورش مشرف شدند،

حسین علیه السلام مرثیه خوانی می کرد و مستمع فقط

آن دسته بودند. و شرح آن بدینگونه می باشد که:

هنگامیکه دستجات مسلمان جنّ به نزد وی آمدند و

گفتند: یا سیدنا! نَحْنُ شِيعَتُكَ وَ أَنْصَارُكَ، فَمُرْنَا بِأَمْرِكَ

وَ مَا تَشَاءُ! وَ لَوْ أَمَرْتَنَا بِقَتْلِ كُلِّ عَدُوِّ لَكَ وَ أَنْتَ

بِمَكَانِكَ، لَكَفَيْنَاكَ ذَلِكَ!

«ای سید و سالار ما! ما شیعیان و یاران تو هستیم،

هر چه می خواهی به ما امر کنی امر کن! و اگر ما را

امر نمایی به کشتن جمیع دشمنانت، هر آینه ما تو را

در این امر کفایت می کنیم در حالیکه تو بر سر جای

خودت باقی بوده باشی و تکان هم نخوری!»!

جَزَاهُمْ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ خَيْرًا وَ قَالَ لَهُمْ: أَوْ مَا

قَرَأْتُمْ كِتَابَ اللَّهِ الْمُتْرَلِ عَلَى جَدِّي رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ

عَلَيْهِ وَ ءِآلِهِ:

(أَيْنَمَا تَكُونُوا يُدْرِكُكُمُ الْمَوْتُ وَ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ

«پس حسین علیه السّلام آنها را به جزای خیر پاسخ داده و فرمود: آیا نخوانده‌اید کتاب خدا را که بر جدّم رسول الله صلی الله و علیه و آله نازل شده است: هر کجا بوده باشید، مرگ شما را در می‌گیرد و گرچه در قلعه‌ها و قصرهای مستحکم باشید!»؟

و خداوند سبحانه می‌فرماید: **﴿لَيَبْرَزَ الَّذِينَ كَتَبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلَ إِلَىٰ مَضَاجِعِهِمْ﴾**^۲.

«تحقیقاً کسانی که در سرنوشتشان کشته شدن آمده است، به سوی خوابگاهها و فرودگاههای خودشان ظاهر و بارز خواهند گشت.»

وَ إِذَا أَقَمْتُ بِمَكَانٍ فَبِمَاذَا يَبْتَلِي هَذَا الْخَلْقُ الْمَتْعُوسَ
وَ بِمَاذَا يَخْتَبِرُونَ؟! وَ مَنْ ذَا يَكُونُ سَاكِنَ حُفْرَتِي بِكَرْبَلَا؟
وَ قَدْ اخْتَارَهَا اللَّهُ يَوْمَ دَحَى الْأَرْضِ وَ جَعَلَهُ مَعْقَلًا
لِشَيْعَتِنَا، وَ يَكُونُ لَهُمْ أَمَانًا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ!

وَ لَكِنْ تَحْضُرُونَ يَوْمَ السَّبْتِ وَ هُوَ يَوْمٌ عَاشُورَا الَّذِي
فِي آخِرِهِ أُقْتِلُ، وَ لَا يَبْقَى بَعْدِي مَطْلُوبٌ مِنْ أَهْلِي! وَ

^۱ صدر آیه ۷۸، از سوره (۴) النّساء

^۲ قسمتی از آیه ۱۵۴ از سوره (۳) آل عمران

تُسَبِّی اَحْوَاتِی وَ اَهْلُ بَیْتِی، وَ یَسَارُ بِرَاسِی اِلَی یَزِیدَ لَعْنَهُ

الله!

«و اگر من در مکان خود درنگ نمایم، پس به چه چیز این خلق واژگون و به روی خود بر زمین افکنده شده آزمایش شوند؟! و به چه چیز از عهده امتحان برآیند یا بر نیایند؟! و آن کس که در حفره و قبر من در کربلا بخوابد و ساکن شود چه کس خواهد بود؟ در حالتیکه خداوند آن خوابگاه را از روزیکه زمین را گسترانید اختیار و انتخاب فرموده است، و آنجا را پناهگاه شیعیان ما قرار داده است، و برای ایشان محلّ امان است چه در دنیا و چه در آخرت!

ولیکن شما در روز شنبه که روز عاشورا می باشد حضور بهم رسانید، آن روزیکه در آخر آن روز من کشته می شوم و پس از من دیگر احدی از اهل بیت من باقی نخواهد ماند! و خواهران من و اهل بیت من اسیر خواهند شد، و سر مرا به سوی یزید لعنه الله خواهند برد!»

طائفه جنّ گفتند: ای حبیب خدا و ای پسر حبیب خدا! اگر اطاعت امر تو بر ما واجب نبود و مخالفت تو بر ما جائز بود، تحقیقاً ما جمیع دشمنانت را پیش

از آنکه به تو دسترسی پیدا کنند به قتل می‌رساندیم.

حضرت امام حسین صلوات الله علیه به ایشان

گفت:

نَحْنُ وَاللَّهِ أَقْدَرُ عَلَيْهِمْ مِنْكُمْ، وَ لَكِنْ (لِيَهْلِكَ مَنْ

هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَى مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ).^۱

«سوگند به خدا که ما برای نابودی آنان قدرتمان

از شما بیشتر می‌باشد، ولیکن باید کسانی که هلاک

می‌شوند از روی حجّت و دلیل باشد؛ و کسانی که

زندگانی می‌یابند نیز از روی حجّت و دلیل باشد».^۲

^۱ قسمتی از آیه ۴۲ از سوره (۸) الانفال

^۲ الله شناسی، ج ۱، ص ۳۷۱.